

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: P. V. Q.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 55 Az 702/2003 - 19 ze dne 23. 7. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 55 Az 702/2003 - 19 ze dne 23. 7. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 185/AŘ - 2002 ze dne 15. 4. 2003, vydanému ve II. stupni správního řízení, jímž byl zamítnut stěžovatelův rozklad a potvrzeno napadené rozhodnutí žalovaného vydané v I. stupni správního řízení, kterým stěžovateli nebyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a kterým byla vyslovena neexistence překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon o řízení před žalovaným takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost jeho rozhodnutí, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl

krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Konkrétně stěžovatel namítá, že žalovaný porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále stěžovatel tvrdí, že krajský soud se při svém rozhodování dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, neboť stěžovateli měl být udělen azyl podle § 12 zákona o azylu i z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel tedy uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), navíc rozhodnutí z těchto důvodů považuje za nepřezkoumatelné. Stěžovatel z těchto důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, navíc požaduje, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření poukazuje na skutečnost, že stěžovatel v průběhu správního řízení uváděl jako svoji víru buddhismus, přitom se odvolával na své náboženské pronásledování z důvodu křesťanského vyznání. Stěžovatelova tvrzení jsou tedy dle žalovaného účelovými. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel v průběhu správního řízení před žalovaným svoji žádost o udělení azylu odůvodňoval svými problémy v důsledku těžké ekonomické situace v zemi svého původu, uváděl, že do České republiky přicestoval, aby si našel práci (odpověď na otázku č. 21 v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu), přitom jeho náboženské vyznání je buddhismus (odpověď na otázku č. 14 v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu). V dalším průběhu správního řízení poukazoval na svoji křesťanskou víru, na nesouhlas otce, který je komunistou, a na jeho výhrůžky. Stěžovatel se po těchto výhrůžkách na žádné orgány v zemi svého původu se žádostí o pomoc neobrátil. Na dotazy žalovaného stěžovatel neuvedl žádnou formu praktikování křesťanské víry, neodpověděl na základní otázky křesťanské věrouky. Vyjadřoval obavu ze svého otce, nedokázal odpovědět na otázku, proč se nepřestěhoval v rámci země svého původu. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že nejsou dány důvody pro udělení azylu. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, v níž tvrdil, že žalovaný ve správním řízení porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, namítal, že žalovaný nepřihlédl ke zprávám o situaci v zemi stěžovatelova původu, které odůvodňují stěžovatelovy obavy z pronásledování, dále tvrdil, že jsou v jeho případě dány důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) a § 14 zákona o azylu. Krajský soud se věcně ztotožnil se závěry žalovaného, neshledal ani porušení stěžovatelem namítaných procesních ustanovení správního řádu a žalobu zamítl. Rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen dne 27. 8. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 2. 9. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Pokud jde o důvody, o které stěžovatel svoji kasační stížnost opírá, pak podle obsahu kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dovozuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., a tedy kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Tvrdí-li stěžovatel své obavy z pronásledování ze strany otce vyvolané stěžovatelovým vyznáním a dovozuje-li z této skutečnosti splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, pak tomuto tvrzení Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Bylo-li řízení o udělení azylu zahájeno z důvodů ekonomických a snahy nalézt v České republice práci, na které v návrhu na zahájení řízení stěžovatel výlučně odkazoval, pak nejen že se stěžovatelova tvrzení ohledně jeho křesťanského náboženského vyznání, jež mělo způsobit otcovy výhrůžky, jeví nevěrohodnými, avšak i kdyby tomu tak bylo, tj. že by stěžovatel byl skutečně křesťanského vyznání a nikoli buddhista, jak předtím uváděl, nešlo by ze strany otce o jednání, jež by splňovalo znaky pronásledování podle zákona o azylu. Pronásledováním je ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud by byla prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Namítá-li stěžovatel vyhrožování ze strany svého otce, nelze dovozovat, že by takové jednání bylo součástí státní politiky; nešlo totiž o jev státní mocí přímo vyvolaný, tajně podporovaný, státními orgány vědomě trpěný či státní mocí záměrně nedostatečně potlačovaný. Stěžovatel totiž u nich před tvrzenými otcovými výhrůžkami pomoc nehledal. Tato námitka stěžovatele tedy důvodnou není.

Stejně je tomu ohledně námitky splnění podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Stěžovatel v žalobě tvrdil, že žalovaný splnění podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu neposoudil, přitom krajský soud v nyní napadeném rozsudku stěžovateli vyložil, jaké jsou meze přezkumu uvážení o splnění této podmínky ve stěžovatelově případě. Proti způsobu, jakým se krajský soud s touto otázkou vypořádal, nyní stěžovatel ničeho nenamítá, pouze tvrdí, že důvody pro udělení azylu z tohoto důvodu jsou v jeho případě splněny. Ohledně této námitky se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje se závěrem, který krajský soud ohledně rozsahu přezkumu uvážení žalovaného ve vztahu k podmínkám podávaným z § 14 zákona o azylu stěžovateli již podal.

Tvrdí-li dále stěžovatel, že krajský soud měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení, konkrétně pro porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, pak ani tato námitka stěžovatele není důvodnou. Skutkový stav byl žalovaným zjišťován v návaznosti na tvrzení, jimiž stěžovatel svoji žádost o udělení azylu odůvodňoval. Pokud důvody, které uváděl, nesvědčily tomu, že by mohl být vystaven pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu, nebylo zapotřebí skutkový stav žalovaným dále a podrobněji zjišťovat, neboť stěžovatelova tvrzení potřebu takového dalšího dokazování z pohledu splnění podmínek pro udělení azylu nevyvolala. Tato potřeba navíc nevyplynula ani z návrhů, jež by stěžovatel v průběhu správního řízení učinil, neboť uskutečnění takových návrhů z obsahu správního spisu nevyplývá; stěžovatel se nehodlal seznámit s podklady rozhodnutí a výslovně se vyjádřil v tom směru, že žádné návrhy na doplnění dokazování nečiní, jak vyplývá z protokolu o pohovoru konaném dne 15. 11. 2001, který je součástí správního spisu. Z hlediska posouzení splnění důvodů pro udělení azylu byl tedy skutkový stav žalovaným zjištěn spolehlivě (§ 3 odst. 3 a § 32 odst. 1 správního řádu) a nelze dovodit, že by se žalovaný věci nezabýval svědomitě a odpovědně (§ 3 odst. 4 správního řádu). Ani blíže nespecifikovaná porušení § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu Nejvyšší správní soud neshledal (námitka porušení § 47 odst. 3

správního řádu navíc nenalézá opory v žalobě a Nejvyšší správní soud, i kdyby stěžovatel nyní v tomto směru argumentoval, by se jí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nemohl zabývat). Pokud tedy krajský soud neshledal v žalobě uplatněné námitky procesního charakteru důvodnými a nezrušil pro vady řízení rozhodnutí žalovaného, pak nepochybil a ani tato nyní stěžovatelem uplatňovaná námitka není důvodná.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již samostatně nezabýval návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu